

Sova je vzhůru, když ostatní
zvířata spí. Poslouchá a civí.
Vidí to samé, co ostatní ve
dne, jenom zvnitřnělé, rozml-
žené, rozšířené tmou. Petr
Borkovec zíral vždycky a přes-
ně, nemilosrdně popisoval.
V Milostných básních civí
jinak, víc na tělo, takže vidí

Pierre, Pierre,
kolem chaty se slétlo tolik ptáků.

v surovejším stavu než němota
slov, kterou hněte.

Sova je vzhůru, když ostatní zvířata spí. Poslouchá a civí. Vidí to samé, co ostatní ve dne, jenom zvnitřnělé, rozmlžené, rozšířené tmou. Petr Borkovec zíral vždycky a přesně, nemilosrdně popisoval. V Milostných básních civí jinak, víc na tělo, takže vidí blíž, ale hůř. S úzkostnou pečlivostí vykresluje, koloruje a ozvučuje něco, co postrádá pevné obrysy a uniká pod rukama, ať už se v něm otevírá smrt, tma nebo chuť na sex. Upřímný jako zatím nikdy, v surovějším stavu než hmota slov, kterou hněte.

Petr Borkovec (1970) se narodil v Louňovicích pod Blánkem, žije v Černošicích u Prahy. Vydal jedenáct knih básní, krátkých próz a zápisků. Překládal poezii Vladislava Chodaseviče, Vladimira Nabokova aj. S Matyášem Havrdou přeložil Sofoklova *Krále Oidipa* a Aischylovu *Oresteiu*.

Petr Borkovec
Milostné básně

Od téhož autora ve Fra

Vnitrozemí. Vybrané a nové básně 1990–2005, 2005

Berlínský sešit/Zápisky ze Saint-Nazaire, 2008

Překlady

Jurij Odarčenko, Verše do alba, 2005

Liāna Langa, Sešit antén, (s Pavlem Štollem), 2010

Petr Borkovec
Milostné básně

Česká poezie
Petr Borkovec
Milostné básně

Fotografie na obálce
Michal Šeba, *Povodeň*, 2006
Jako eknihu vydalo roku 2014 Fra,
Šafaříkova 15, 12000 Praha 2,
fra@fra.cz, www.fra.cz
Elektronické vydání první

© Éditions Fra, 2012, 2014
Text © Petr Borkovec, 2012, 2014
Cover © Michal Šeba, 2006, Petr Zavadil, 2012
Author photo © Radek Brousil, 2012
ISBN 978-80-87429-32-7
ISBN 978-80-7521-003-6 (Pdf)
ISBN 978-80-7521-004-3 (ePub)
ISBN 978-80-7521-005-0 (Mobi)

Obsah

Vypuštěný rybník	9
Roháči	10
Prostřih	11
Slepé rameno	12
Louňovice	13
Pod jednou pěnou	14
Prořezávka	15
Kartuš	16
Launowitz	17
Dvě dorády 1773	18
Čižba	19
Motýlice	30
Paní Mehwa	31
Calopteryx splendens	32
Volavky	33
Kost v lese	34
Za asistence dcer	35
Dvě sovy	36
Sova	37
Sovy	38
Vzdálená láska	39
Soví part	40
Listy z dynastie Ming	41
Srpen	42
Zimní les	43
Big in Japan	44
Ruka	45
Bekyně	46
Předpověď na léto	47
Alexandrie	48
Dakine	49
Malajsie	50
Slávky	51
Lido di Dante	52

Staré páry	53
Lido v listopadu	54
Dovadola, Meldola, Imola	55
Zimní den doma	56
V únoru	57
Sojka	58
Mezi motýlicemi	59
Ryba	60
Cvičení	61
Bajka	62
Ptáci	63
Giorgio	64
Výrek	65
Filmy	66
Zimní den	67
Inzerát	68
Drozd	69
Vchod	70
Lehčí škola	71

Vypuštěný rybník

Driblující roj muchnic;
v puchýřcích otisk skokanů a vážek,
zelené, jasnoskvrné snění;
ulitka nosík nahoru
drolí se, sotva přiblížím ruku,
ale ostrý okraj palci vzdoruje:
zní to jak soví vábnička,
když s tím nástrojem vkráčím
do letního lesa, mezi sovy.

Roháči

Pak, už ve tmě, roháč
lepí, rozlepuje hrušňové listy,
dva další mění patra dubu
v kožená křesla plná drobků.
Lehátková křesla, ta neskutečná,
šermují a plandají v zahradě jak řeči –
ani sedět, ani ležet, všechno špatně,
ale nakonec v tom usneš.

Prostřih

Sova dýchá do noci.
Představuju si kruh jejích úst.
Vcházím do lesa ze samých sov,
s vábničkou na jedle, představuju si.
Přes den prostříhaný javor
je teď přítulný jak pes.
Sedí mi v klíně, olizuje mě,
vrtí ucvaklým ocasem.

Slepé rameno

*Na skládce stojí stromy vedle meter,
podloží kamenů se válí s pořekadly.
Nech to. Slepeneč jara
tu potahuje okraj loňské záplavy.
Ještě to trčí, a už otisk.
Celé jak záběr z pralesní války.
Dívej se: láhve olše první pruty zajíc
v zasluněných hexametrech pole.*

Louňovice

Sáhnu na tebe rukou,
ve které nemám cit.

Lupiny na stráni puknou,
půjdeme spát.

Hladové krky lupin. Něco jim dát.

Hodit? Nebo až k ústům, celou dlaní?

Strání pan Klenot. Voní seno.

Paní Drahorádová šla už ráno.

Pod jednou pěnou

Mám tu, Petříčku, všecko rozdělané,
sena neskopený, z Labů nejedou,
okna schnou ve stodole, dveře na půdě,
spím v kuchyni, nějak tu noc přečkám,
je to blbý pocit, ale brzy po čtvrté
už se rozednívá, akorát prolítnu postelí,
včera byla buřina, blesk poškodil anténu,
zítra přijde opravář, v pátek truhlář,
seno je jak močka, Labskejm je to šumák,
Pepík do toho s kýblem černýho rybízu,
chce džem, ten jantar, dovolená jak stehno,
já jsem pod jednou pěnou, a jako vždycky
smůla a zas smůla, smůla na všecko.

Prořezávka

Z krve Krona, děda svého,
v pěkné jarní hodině,
z lůna moře pěnitého
vyšla Lada bohyně,
veverka s myší v zubech.
Dnes ráno vycíděný mahon,
ptáci: crčatka, hrčalka, svrčalka.
Lísa se hýbne s výřím houknutím,
vida. Jaro mladé vstalo,
v nově vstalo jaro zas,
v libý zpěv se ptactvo dalo,
zní až mílo jeho hlas
ze zápěstí lískových větví,
z prutů – shluků vlčích běhů,
z prutů-šípů, prutů-luků.
Kosi šplhají
do korun trávníků.
Z rozsochy javoru
suchá socha vyviklaná,
jak lastura s perlou kukly.
Podezřelé nádobíčko.
Protržené pořekadlo.
Nůžky! Pilo! Hrábě! Štafle!
Harfo dutá! Vydej zvuk!

Kartuš

Am miss Benedicta Cassala.
tu interest in et volunt ad vos
ut meum amicum amicus
est de respectu, admiratione et amore.
simul cogitationes et consilia
communicare et examicitia, quaeso,
scribe mihi volo ut per te me privatim
pictures.waiting Morbi elit.
gratis Benedicti

Launowitz

Lesostinný, sosnomračný
okraj – to bys neuvěřil.
Seděli jsme v mokrém mechu.
Tep nám datel měřil, měřil.
V mokrém mechu seděli jsme.
Datel tahal červi z kostí.
Seděli jsme, hlídali jsme
žlutý kvítek žárlivosti.
Z hlízky ve tvém lůně vzcházel,
úponkem mi vázal úd.
Mílek se k nám od vsi blížil –
v podpaží úl, v ruce prut.

Dvě dorády 1773

Dokud žily, byly krásně zbarvené;
proto jsem je hned ráno namaloval
a zachytil jejich barvy, než zajdou.
Jak by se asi podivovaly,
kdyby viděly, s jakou přesností.

Vím, že to víš, že to není třeba říkat, ale pro jistotu (protože příští řádky nejsou konec konců ničím jiným než pátráním po alespoň malé jistotě ohledně tvého „nyní“): Tenhle obraz je tvoje místo, tvůj dům, tvoje zahrada, Antonie Fliegerová, narozená v roce 1921, zemřelá roku 2001. Vím to já a víš to ty. Tohle je nejdůležitější: prohlížíme si obraz tvého prostoru společně a oba už víme, že je to on. Začíná se předzahradou s věčnou sutí v květinových záhonech (kde se tam pořád brala, když zdi tvého domu opadávaly tak decentně?). Dál žulové schůdky a plácek před zápražím s otvorem do sklepa, z něhož černě táhlo: ten plácek, tohle naše přehledné hřiště s tújí, kádí a lísou. Za ním dvůr s prvním modřínem, do kterého vrůstá jabloň – a tvoje svobodné slepice, divočejší než bažanti, vybírající si listnatý nebo jehličnatý nocleh. Je tu okno do kuchyně, pod nímž spáváš a které necháváš zatažené dekou (spíš tam uvnitř, nebo jsi už mrtvá?). A pak velká zahrada, která se svažuje na prudší sráz a končí modřínovým lesíkem vedle prázdných, práchnivějících úlů. Sem chodíš s popelem, ale jen tolikrát do roka (kam se ten popel z tvých vafek ztrácel?), abys nevyrušila ptáky, i velké, kterých je tu vždycky tolik. Bažanti, koroptve, káně, poštolka, výří rodiny, vrány, tenkrát ten podivně drobný čáp. Sojky strádající jako nějací ochlupení savci. Straky tikající ocasioními pery a pohupující se v krátkých poletech. A malí ptáci v jemných větvích modřínů, které někdy vypadají jako zasněný vzduch.

Ach, to bys neřekla. Takhle to jistě nevidíš. Možná bys to popsala, těmahle studenými slovy: ci-ci-be ci-ci-be ci-ci-be errr errr errr čidydým čidydým sib-sib-sib-sib-sib-srrrrrr podnebí-podnebí tik-tik-tik podnebí-podnebí tabía- tabía-tabíaia tabía-tabía-tabíaia ci-ci-be ci-ci-be ci-be ci-be je-črrr je-črrr fiu-fiu-fiu rrrrrr-čaf-čaf-čaf-rrrrrrajčák sib-sib-sib-srrrrrr sib-sib-sib-sib-srrrrrr pirri-pirri kli-kli-kli-kli-kli maria-rí maria-rí mariaria-rí bu-hu bu-hu. Ale oba víme, že jsme tady. Teď už ano.